

Soto del Real, 11-14 de febrer de 2018

Muriel, t'enyoro.

Avui fa dos anys que vas marxar i el teu mestratge ens és més present que mai.

Recordo un dissabte d'abril de 2012, després de dinar a casa la Teresa Rebull, amb en Lluís, l'Anna i en Michel, que mig embriagats per l'emoció de l'encontre jugàvem a endevinar el futur. Oloràvem els canvis que viuria el país i l'apoderament de la gent.

Sis anys més tard, avui necessitem que **les forces polítiques sobiranistes assumeixin la responsabilitat que els han donat les urnes**. Com tu molt bé havies dit en altres ocasions: "No entendríem que no es possessin d'acord." És imprescindible que, des de l'empatia i la generositat, **construïm ponts i camins de diàleg amb tothom** i que, alhora, això ens permeti fer front, des de la unitat de tots els demòcrates, a l'actual escenari de repressió que malauradament augmentarà i afecta el conjunt de la ciutadania. Cada dia s'alcen més veus denunciant tot aquest sense sentit, també de mica en mica arreu de l'estat. Persistirem.

Sàpigues que a Òmnium ja som prop de 100.000 socis i que **lluny de caure en cap conformisme impotent**, seguim treballant per enfortir el sentiment de pertinença col·lectiva, des de la diversitat i sense demanar renúncies a ningú.

Fa poc vaig rebre la Nadala de la Monserrat Sans, la vídua d'en **Martí i Pol**; et pots imaginar que em va fer una il·lusió tremenda. El savi poeta ens recordava que el nostre temps és el que ens ha tocat viure i que no podem desertar-hi: “Orgullós o covard, quan et sentis cridat a prendre part, com tothom, en la lluita, car el teu lloc, només tu pots omplir-lo”. Mentre **Bertolt Brecht** ens va deixar dit que “el regal més gran que pots fer als altres és l'exemple de la teva pròpia vida”.

I així és, Muriel: tu ens vas fer el regal més gran que mai hauríem imaginat.

Sempre militants en la tendresa, et porto gravada al meu pensament. **Estimem-nos!**

Sempre teu,

Jordi Cuixart

President d'Òmnium Cultural